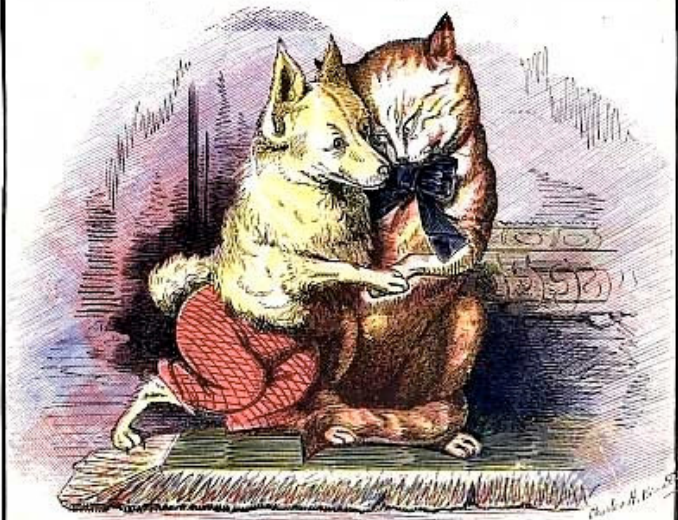

התוכי הלא-מהימן

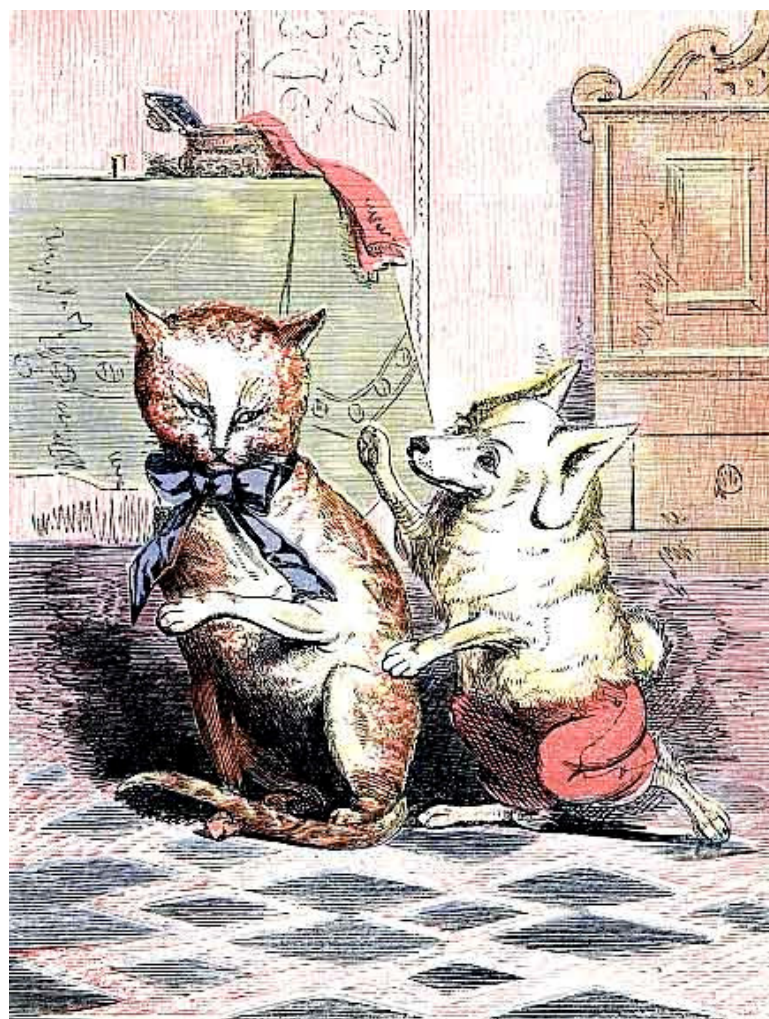
צ'רלס בונט

בבית יפה גרו פעם ביחד חתולה מנומרת בשם
טיטומס וכלבלב צעיר יפה, פידו. במשך הזמן
הכלב התאהב בחתולה ורק המתין לרגע מתאים
כדי לגלות לה את רגשותיו. זה קרה יום אחד
כשטיטומס עמדה ליד המעקה, הורידה את ראשה
הצידה, עצמה את עיניה למחצה ונראה היה שלא
חושבת על דבר.

פידו, ששכב בשקט על השטיח שלו זרק עליה
מבט חוזר, נתן גניחה רכה ואמר "הו טיטומס,
התאהבתי!"

החתולה שרק לזה חיכתה, אך לא רצתה להראות
לו זאת, אמרה "האמנם?"

"כן, כך זה" המשיך הכלבלב, שנרתע קצת
מהקרירות שלה "התאהבתי בך. האם את אוהבת
אותי טיטומס?"

אבל טיטומס לא ענתה אפילו במרמור הקל ביותר, ורק מהמבט המורד שלה יכול היה פידו להבין שהיא מחבבת אותו. מעודד הוא קם מהשטיח, ניגש אליה והתיישב לידה, ואחר כך אזר אומץ והזמין אותה לטיול קצר בשבילי הגן, שם, דרך הסורגים, יכלו לראות אנשים עוברים ברחוב.

"ובכן" אמר פידו לעצמו "היא ללא ספק תאהב אותי במשך הזמן, במיוחד שיש לי סיכוי טוב לגדול עוד לפני האביב הקרוב."

אך יום אחד, כאשר טיטומס חזרה מביקור אצל אמא שלה, התלווה אליה אדון מארצות חמות, שבחוצפה גדולה התנהל בבית, לחץ את כפותיה של טיטומס ללבו, קרא לה "היפה מבין החתולות" וביקש שתשיר לו שירים בקולה המתוק. הוא כלל לא שם לב לפידו, שישב בודד בפינת החדר. האמת היא שפידו כעס מאוד והתחיל לנהום בפראות, במיוחד כשראה באיזה רצון מקבלת טיטומס את חיזוריה של האורח.

הוא לא הבין כלל איזו זכות הייתה לזר הזה לבוא לביתם ללא הזמנה. כי למרות נוצותיו הבהירות, ירוקות ואדומות, כובע בעל שוליים רחבים ומקל הליכה בעל ראש זהב, הוא לא נראה לפידו נאה במיוחד, וזה ללא כל ספק.

אך טיטומס התרשמה מאוד מהמראה וההתנהגות של הזר. נוצותיו היו יפות, הוא דיבר בשפות רבות, צרח בקול רם כל כך, סיפר סיפורי נסיעות בארצות שונות והתלהב כל כך מיופייה של טיטומס. והיא, חתולה תמימה, הפסיקה לשים לב לפידו הנאמן ורק זרקה מבטיה על מר פאול התוכי.

"טיטומס היפה" אמר מר פאול "עליך לשכוח מגורים כאלה כמו פידו. שמעי אותי, אני תייר, אני מדבר בחמש שפות, יש לי ארמון עשוי סורגי זהב ובו נדנדה ראווה למלך. יש לי קצבה קבועה של לחם וחלב ואגוזי מלך שבהם אוכל להתחלק אתך. מחר נצא לטיול לשדה קרוב לביתי. ובינתיים שלום לך חתולה אהובה" והלך לו כשהוא מנשק קודם את כפה. פידו המסכן נהם. טיטומס השובבה!

יום אחרי יום גברת חתולה הזניחה יותר ויותר את חברה הכלב. היא יצאה עם מר פאול התוכי, שרה לו, הביטה עליו בחיבה ולמעשה נראתה מאושרת רק כשהוא היה בקרבתה.

פידו נשאר נאמן לאהבתו הראשונה למרות שסבל ייסורים כבדים. הוא רזה ופרווה היפה שלו, שתמיד שמר עליה מטופלת ונקייה, נעשתה מרופטת ומלוכלכת.

אכן, מר תוכי גבר עליו בכל. הוא היה מכובד כל כך, אוהב כל כך, וכה חכם, עד כי פידו הרגיש את עצמו עזוב ומבוזה, וברצינות חשב לתלות את עצמו על וו הבשר במטבח.

אך בערב אחד, כשנדד לבדו, עצוב וחושב שאולי עדיף לברוח מכל זה, במקום להשתמש בוו הבשר, מצא את עצמו בגן סמוך ושמע קולות. "גברת עורב הנהדרת" שמע קול מוכר "אני תייר, אני מדבר בחמש שפות, יש לי ארמון עשוי סורגי זהב עם נדנדה ראויה למלך, יש לי קצבה קבועה של לחם וחלב ואגוזים, שבה אני אתחלק אתך. מחר נצא לטיול, שם על עץ האלון הגדול ליד חוות האיכר פרמר."

"ווי!" חשב פידו "זה קולו של מר תוכי!" ואמנם כך היה. מר תוכי חזר אחרי גברת עורב, אלמנתו של מר ג'ק עורב הקמצן, שבמשך הזמן בגיבות רבות אסף הון רב, והשאיר אותו בירושה לגברת עורב. האלמנה הזקנה נהנתה מאוד מתשומת לבו של מר פאול התוכי והאמינה לכל מילה שרק הגה. היא הביטה עליו במבט אוהב ורק הצטערה שלא חבשה ברגס נקי ויפה יותר, שבוודאי היה נותן לה מראה יותר צעיר.

פידו ממש קפץ מרוב שמחה ורץ מהר הביתה. "הו טיטוםס!" אמר בלי לשים לב למבטה הכועס "מה את חושבת שגיליתי? הנבל הזה, פאול תוכי שכל כך מחזר אחריך, מחזר כעת אחרי האלמנה עורב. אם תבואי אתי עכשיו, תוכלי לראות זאת במו עיניך."

"שטויות" ענתה טיטוםס "אינני מאמינה בכך." "אני מוכן להוכיח לך" אמר פידו "אם רק תבואי אתי לצד שני של החומה, תראי שאמרתי אמת." לקח הרבה זמן ושכנוע עד שטיטוםס, שהאמינה ליושרו וכבודו של מר פאול תוכי, הסכימה לגשת לחומה ולהקשיב.

מר פאול וגברת עורב עדיין דיברו והתוכי ניסה להבין מהגברת הזקנה כמה שווה הרכוש שלה ואיפה הוא מוטמן. ואמנם הגברת הייתה כבר מוכנה לגלות לו את הסוד, כשטיטומס, שלא יכלה להתאפק יותר, קפצה על מר פאול וסרטה את פניו.

"אתה, תוכי נבזה!" אמרה "האם לא הבטחת לשאת אותי ולקחת אותי לארמון הזהב שלך?" "ארמון זהב!" זעקה גברת עורב "ציפור נבזית, לי הבטחת אותו. אמרי גברתי, האם גם לך הוא הבטיח קצבה של לחם, חלב ואגוזים?" "כן, וודאי, וודאי" המשיכה החתולה למרוט את נוצותיו של התוכי הלא-מהימן.

"עכשיו" אמרה טיטומס עייפה כבר מרוב כעס "אם רק תתקרב לביתי, אמרוט את כל הנוצות מגברך".

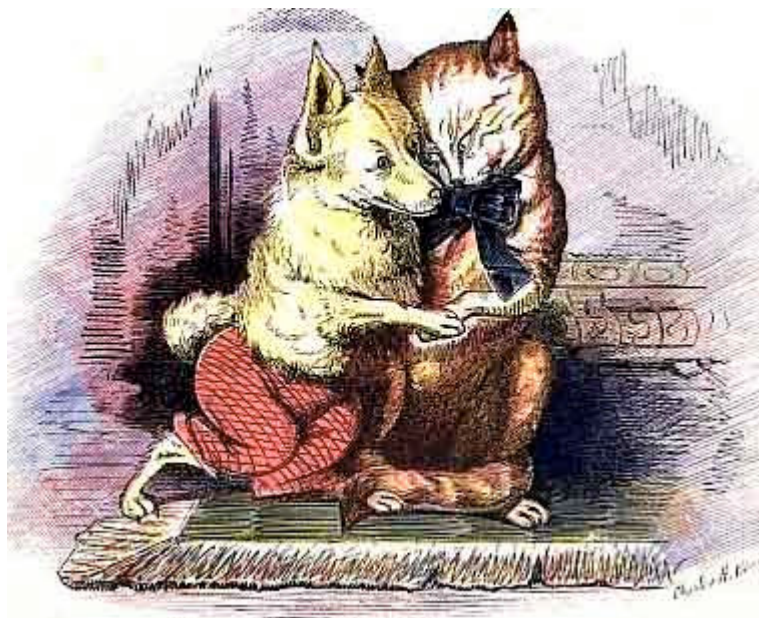

והיא עזבה, יחד עם פידו, שאף הוא, למרות מזגו הטוב, לא היה יכול להתאפק ונשך לתוכי עוד שלוש נשיכות.

כשגברת עורב נשארה לבדה עם פאול, התחילה אף היא לקלל אותו על השקרים "נבזה, גס רוח, רמאי! אין לך זכות לחיות בכלל ולא יישארו לך עכשיו כנפיים כדי לעוף בהם." והיא התנפלה עליו ומרטה את כל הנוצות הצבעוניות שלו.

מאז התוכי לא יכול היה להרים את ראשו מרוב בושה. אפילו ארמון הזהב שלו לא היה אלא כלוב עם סורגי נחושת צהובים. כעונש קשרו את רגלו בשרשרת והוא נאלץ להישאר על מקל עץ עלוב, אותו נקר כל הזמן מרוב כעס. האלמנה עורב הזקנה שמרה על הסוד שלה ולא התחתנה שוב אף פעם.

הנאמנות של פידו מצאה חן בעיניה של טיטומס,
וכשהוא גדל וקיבל צווארון אדום, החתולה מצאה
שהיא באמת אוהבת אותו והחליטה לא לזנוח
אותו יותר.